

Adapa

Ha nem lesz isten, aki azt mondja, rongyokba öltözz,
ha nem lesz senki, aki ételtől-italtól óva intsen,
ha nem lesz, aki jó szóval a kapuőrökhöz küldjön,
ha életedet óvni azon az órán senki sem lesz,
ha nem készít fel minderre senki,
– hogy keresed fel majd az égi házat?
Hogy mondd el, a déli szél szárnyát letörted,
hogyan mondd el,
remegő térdrel?

Istened nélkül az égi házba,
pártfogód nélkül a bírói székhez,
tanácsok nélkül a kérdező elé járulva,
emberarccal, mondd, hogyan térdelsz?

Mert azt mondják, hogy a szelek szárnyait letörted,
hogyan mind letörted a szelek szárnyát,
hogyan el vagy veszve
(ezt is mondják),
de mindezt emberi ésszel
hogyan fogd fel, ha sem szelekre
sem önmagadra nem emlékszel?

Ha nem emlékszel sem áldásra, hajóra,
ha sem imára, sem kötelekre,
ha sem városra, és tengerre sem emlékszel,
istened nélkül hogyan kelj fel?

Hogyan állj fel a deszkák közt a parton,
hogyan halld úgy a sirálysivítást,
hogyan nem tudod, fölötte ég van,
hogyan nem tudod, merre a Nagy Csarnok?

Bíráidat megkeresni
hogyan öltözz fel,
– honnan tudnád?
Hogy mit mondj majd, és merre indulj,
még a tengertől sósan
kitől kérdezd?

Adapa Adapa Adapa

Mind a görögség színe-java

Már az első tizenpár valamelyikénél, aki átment rajta,
halott lehetett. Ez persze nem zavarta a többit.
Részben az elégtétel, részben a tízéves munka megérdemelt gyümölcse.
Leszakítani, ha már kicsit ütődött is,
ha már kicsit rothadt is. Belevájni a fogakat mélyen,
még ha már több is rajta a fognyom, mint az ép hús. Aranyalma.
Még az utolsó, a soktízezredik is épp olyan vonzónak találta,
amikor végzett, mint képzelődtek róla mindannyian,
a gyötrelmes évek alatt. Ennyi járt nekik.
Ennyi mindenkinek járt. Kevés kárpótlás.
Egyiknek sem volt hosszú, mert nagyon rég nem voltak már nővel.
Még így is napokig tartott, amire a végére értek.
Cafatokká dörzsölődött húskupac volt csupán a végére.
A testek közé smirgliként dörzsölődő homok megtette hatását.
Az a másik, az a lovak után kötött se nézett így ki,
pedig egészen a táborig hurcolta, egészen a sátráig,
majd hagyta napokig arccal a földnek.
Még a kutyáknak, madaraknak sem kellett.
Ő más helyzet. Még így, elhasználtan is van benne valami szép,
van benne valami vonzó. Lehetetlen haragudni rá.

Mind a görögség

színe-java

Egy percre talán mindenki, mindenki, aki magáévá tette,
azt gondolhatta, mégis megérte. Lehet,
hogy egy szánalmasan rövid perc volt csupán,
de ennyit igazán megérdemeltek. Csak a fontosabb vezetők,
a nagy emberek nem álltak be a sorba. De sóvárogva ők is
oda-odanéztek a tömegre, még ha tettetett rosszallással is.
Hát ilyen Párisznak lenni! Hát ilyen Meneláosznak!
És még ki tudja, kiknek. Most már sok tízezernek.
Seregnek lenni. Tíz év óta nem érezték magukat ennyire egynek,
ennyire összetartozónak. Mindvégig egyedül voltak,
legtöbbjük név nélkül, legtöbbjük anélkül a kis kárpótlás nélkül,
ami a nagyobbaknak jutott, hogy legalább a nevét,
hogy legalább a nevét megjegyzi az utókor,
és még több ezer év múlva is csak a szépre gondol,
csak a dicsőre, csak a hősire.
Az első párnál még le kellett fogni.
Egy-egy ült a kezére, jólábvértés akháj hős,
a fejére egy sem, hadd lássa a soros azt a felejthetetlen arcot.
Ilyen még a vezéreknek se jut majd, az osztzkodásnál.
Hogy Meneláosz visszavitte Spártába? Ugyan már!
Ki lenne olyan ostoba, hogy elhiggye ezt?
Ez után a tíz év után? Még leköpni se volt gusztusa,
amikor kirángatták a hálóterméből. Frissen, illatosan,
vágtyól csöpögősen, ruganyos bőrrel, feszes combokkal.
A közben eltelt idő se igen látszott rajta, talán csak
a kéz- és lábfején. Ennyi kellett rá. Még jól is állt neki.
Aztán persze gyorsan sokasodtak a ráncok, a szarkalábak,
szinte a szemük láttára őszült meg. Közös erővel
vették el tőle a tíz évet, amellyel megrabolta őket.
Ennyi mindnek járt. Az otthon hagyott feleségekért,
gyermekükért. És a társadalmi igazságtalanságért,
amiért ilyen nőt csak királyok hághatnak meg,
de ezrek döglenek meg érte. Most az ő ideje jött el.
Az alma a tömegek lába elé gurult, a tömegbe dobták.
Ilyen hát összgörög seregnek lenni.

Ki Ki Ki Ki Ki

Ki

Varázsdobomat ki hozza fel, az alvilágba
hogya leejtem,
varázsdobomat ki hozza fel, vissza nekem,
az alvilágból?
Az alvilág minden borzalmát,
minden förtelmét az alvilágnak
el nekem ki meséli?
Szívszagató történetére,
történetét újra és újra meghallgatni,
ki elé rogyok le?
Ki ment meg attól, hogy leejtett
varázsdobomért magam lemenjek,
ki óv meg attól,
hogy onnan nekem senki vissza ne hozza?

■■■

És most jönne az a részlet,
amelyben hős-barátom elem lép,
amelyben, dobomért maga
megy le, büszkén felajánlja.
És most jönne az a részlet,
most kellene, hogy jöjjön,
de hiányzik az a pár sor,
e sorok helyén hiány van,
e sorok helyén csak szél fúj,
e sorokat a semmi tartja
boltozatán a szürke égnek,
helyettük ez a semmi partja.

■■■

E sorokat, hogy kimondja,
és a varázsdobot visszahozni,
nem jön el ma már senki,
nem jön ma,
és holnap sem jön.
Ami lehullott, lent marad már,
amit nem mond ki senki,
befejezetlen.
Amit leejtek, hiába várnék,
amit leejtek, hiába várom.

■■■

Az alvilágba ki menne le érte?
A csonka sorokért nem megy le senki.

■

Pertics Gergő (1992): az ELTE BTK magyar szakján végzett, szakdolgozatát a kortárs magyar Kavafisz-hatásról írta. Jelenleg erőemeléssel foglalkozik, a győri Flex Se versenyzője. Szeret enni, a Szerdai Szalon alkotókör tagja.

Ki Ki Ki